

Sygn. akt IV P 14/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Lucyna Gurbin
Protokolant:	sekr. sądowy Kinga Maciąg

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019 roku

sprawy z powództwa L. M.

przeciwko 13 (...) Oddziałowi (...) w G.

o odprawę emerytalną

ORZECZ:

1. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25.102,56 zł

(dwadzieścia pięć tysięcy sto dwa złote, 56/100) tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.10.2016 roku do dnia zapłaty.

2. Oplatą od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony obciążyć Skarb Państwa.

3. Nadać wyrokowi w pkt.1 do kwoty 4183,76 zł (cztery tysiące sto osiemdziesiąt trzy złote 76/100) rygor natychmiastowej wykonalności.

IV P 14/19

UZASADNIENIE

L. M. w pozwie z dnia 17.01.2019 roku wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 25.102,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami począwszy od dnia 1 października 2016r. do dnia zapłaty, nadanie (w razie korzystnego dla powoda rozstrzygnięcia) wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności co do kwoty 4.183,76 zł, rozstrzygnięcie o kosztach procesu wg norm przepisanych.

Wnioskiem z dnia 8 października 2018r. powód wystąpił do b. pracodawcy - Komendanta 13 (...) Oddziału (...) w G. o wypłacenie odprawy emerytalnej w związku z rozwiązaniem umowy o pracę i przejściem na emeryturę po przepracowaniu 35-ciu lat.

Według powoda roszczenie znajdowało oparcie prawne w art. 48 ust. 1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej.

Stosownie do przywołanego przepisu, pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości uzależnionej od łącznego stażu pracy - maksymalnie w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia po najmniej 35 latach pracy.

Pismem z dnia 5 listopada 2018r. (nr wych. (...)) powód został poinformowany przez Komendanta pozwanego 13 (...) w G., iż brak jest podstaw prawnych do wypłaty dochodzonej odprawy emerytalnej, a to z uwagi na istniejące rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie.

Wymieniona w art. 48 (...) odprawa jest świadczeniem powszechnym, ustawowo gwarantowanym, które każdy pracownik powinien otrzymać, gdy traci swój status pracowniczy w związku z przejściem na rentę lub emeryturę (art. 92¹ Kodeksu pracy).

W dalszym ciągu powód wywodził, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej, w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zmiana statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ par. 1 Kodeksu pracy. Następuje ono zawsze i tylko przez ustanie stosunku pracy.

Powód wyjaśniał, iż przed podjęciem zatrudnienia w 13 (...) Oddziale (...) w G. pełnił zawodową służbę wojskową i po zwolnieniu z tej służby otrzymał odprawę przewidzianą w art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Z treści przywołanego przepisu jednoznacznie wynikało, iż powyższa odprawa nie była (i nie jest) odprawą emerytalną gdyż nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ par. 1 k.p. W konsekwencji, otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej nie wyłączało, zgodnie z przywołanym wyżej przepisem art. 92¹ Kodeksu pracy, prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tyt. ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika.

Powyższe twierdzenie jest odzwierciedleniem stanowiska zajętego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 2015r. wydanym w sprawie o sygn. akt I PK 1/15.

Powód odwołał się do orzeczeń. W świetle powyższych faktów i przytoczonego orzecznictwa powód wniósł o zasądzenie od pozwanego- 13 (...) Oddziału (...) w G. dochodzonego świadczenia - odprawy emerytalnej, gdyż spełniam wszystkie przesłanki do jej uzyskania

W odpowiedzi na pozew z dnia 07.02.2019 roku pełnomocnik pozwanego działając w imieniu pozwanego, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, w wykonaniu zarządzenia Sądu z dnia 23 stycznia 2019 r. (doręczonego w dniu 25 stycznia 2019) wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych, przeprowadzenie powołanych dowodów na wskazane okoliczności faktyczne.

Pozwany podnosił, że w pozwie z dnia 17 stycznia 2019 r. powód żądał zapłaty kwoty 25.102,56 zł tytułem odprawy emerytalnej na podstawie przepisu art. 48 ust. 1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej w związku z rozwiązaniem umowy o pracę i przejściem na emeryturę po przepracowaniu 35 -ciu lat.

Pozwany zakwestionował w całości żądanie powoda. Powód nie wykazał, że zaistniały przesłanki uzasadniające wypłatę odprawy pieniężnej wraz z odsetkami. Z tych względów powództwo winno być oddalone w całości.

Według powoda odprawa jest świadczeniem powszechnym, które każdy pracownik powinien otrzymać, gdy traci status pracowniczy w związku z przejściem na rentę lub emeryturę. Zmiana statusu pracownika lub pracownika - emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 kp. Następuje ono zawsze

i tylko przez ustanie stosunku pracy. Tym samym według powoda „spełnia on wszystkie przesłanki do uzyskania” odprawy.

Pozwany podnosił, że stanowisko powoda nie zasługuje na uwzględnienie i wyjaśnił swoje stanowisko w przytoczonych niżej punktach.:

1. U pozwanego obowiązywał Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej (Kadr. 63/98 - dalej jako (...)). Zgodnie z postanowieniem art. 48 ust. 1 (...) pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości zależnej od okresu pracy (pkt 1-6). W myśl ust. 3 przy ustalaniu okresu pracy stosuje się odpowiednio postanowienia art. 37 ust. 3 i 4 Układu, zgodnie z którymi do okresów pracy uprawniających do odprawy wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz okresy odbywania czynnej służby wojskowej.

Zgodnie natomiast z art. 48 ust. 4 (...) pracownik, który otrzymał odprawę nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Dowód: Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej - Kadr. 63/98 - zał. nr 1 na okoliczność zasadności i wysokości odprawy emerytalnej

Pozwany podnosi, że powód nie wykazał, okresu pracy w najwyższym wymiarze 35 -ciu lat, uprawniającego do wypłaty odprawy w najwyższej wysokości. Powód nie wykazał także, że spełnia warunki uprawniające do renty inwalidzkiej lub emerytury (art. 48 ust. 1 (...)).

Nadto powód nie wykazał, że w jego przypadku doszło do przejścia na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Powód wskazał, że konieczną przesłanką nabycia prawa do odprawy jest utrata statusu pracowniczego w związku z przejściem na rentę lub emeryturę. Zmiana statusu pracownika lub pracownika - emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 kp. Tymczasem powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających fakt zmiany statusu pracownika na status wyłącznie emeryta. Poza pismem pozwanego z dnia 05 listopada 2018 r. (nr wych. (...)), będącym odpowiedzią na wezwanie do wypłaty odprawy, powód nie przedłożył, ani nie powołał żadnych innych dowodów na okoliczność spełnienia przesłanek, o których mowa w art. 48 (...). Do pisma z dnia 10 października 2018 r. powód także nie załączył żadnych dowodów uzasadniających wypłatę odprawy pieniężnej.

Pozwany kwestionował zatem prawo powoda do odprawy pieniężnej z mocy art. 48 (...). Wbrew twierdzeniom powoda z niczego nie wynika, jakoby stosunek pracy powoda nawiązany z pozwanym ustał w związku z przejściem na rentę inwalidzką lub emeryturę. Powód w żaden sposób nie udowodnił związku w jakim pozostawać ma ustanie stosunku pracy z przejściem na emeryturę.

2. Stosownie do treści przepisu art. 6 kc w zw. z art. 300 kp ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z przepisem art. 3 kpc strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Powód nie przedłożył ani nie powołał żadnych dowodów, potwierdzających że spełnia warunki uprawniające do odprawy, o których mowa w art. 48 (...). Z tych względów żądanie zapłaty dochodzonej odprawy pieniężnej wraz z odsetkami nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód wskazał, że przed podjęciem zatrudnienia u pozwanego pełnił zawodową służbę wojskową i po zwolnieniu z tej służby otrzymał „odprawę przewidzianą wart. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych Powód wyjaśnia, że powyższa odprawa „nie była i nie jest odprawą emerytalną, gdyż nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 kp. W konsekwencji otrzymanie

odprawy z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłącza zgodnie z art. 92¹ §1 kp prawa do odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika”.

Pozwany podnosił, że zgodnie z art. 48 ust. 4 (...) pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa. Skoro powód otrzymał odprawę po zwolnieniu ze służby wojskowej, to - zdaniem pozwanego - nie może ponownie nabyć do niej prawa. W orzecznictwie wskazuje się, że odprawa otrzymana w związku z odejściem ze służby wojskowej ma charakter „gratyfikacji za odbytą służbę” (tak wyrok SN z dnia 09.12.2015 r., I PK 1/15). Na podobny charakter z kolei odprawy emerytalnej wskazał Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 28.06.2017 r. (III PZP 1/17). Stwierdził, że odprawa emerytalna ma przede wszystkim charakter „powszechny, quasi socjalny, jest świadczeniem kompensacyjnym, mającym na celu zmniejszenie niedogodności dla pracownika związanych z zakończeniem zatrudnienia i przejściem na emeryturę, zawierającym jednak w sobie pewne elementy gratyfikacji za dotychczas wykonywaną pracę”. W świetle powyższego - zdaniem pozwanego - powód, otrzymawszy odprawę w związku z zakończeniem czynnej służby wojskowej nie może ponownie nabyć prawa do odprawy pieniężnej, stosownie do art.48 ust. 4 (...). Powód otrzymał bowiem odprawę, o charakterze zbliżonym do odprawy, o której mowa w art. 48 ust. 1 (...). Nadto pozwany podnosi, że Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 31 maja 1989/r.(II! PZP 52/88) wskazał, iż „warunek przejścia na rentę lub emeryturę nie zostaje spełniony, gdy następuje samo zaprzestanie pracy w urzędzie państwowymi i z faktem tym nie wiążą się żadne skutki prawne w sferze zaopatrzenia emerytalnego. Dlatego też urzędnik państwowy, były żołnierz zawodowy, z chwilą zaprzestania pracy, nawet po wieloletnim zatrudnieniu w urzędzie państwowym nie nabędzie prawa do odprawy emerytalnej, jeżeli z zakończeniem pracy w urzędzie nie łączy nabycie świadczeń emerytalno-rentowych”. Rozstrzygając tę kwestię Sąd Najwyższy w odpowiedzi na zapytanie prawne wyraźnie wskazał, że: „Urzędnik taki z chwilą zaprzestania pracy nie przechodzi z urzędu państwowego na emeryturę lub rentę inwalidzką, lecz jedynie - nie będąc już pracownikiem powraca do statusu emeryta lub rencisty wojskowego. W sferze jego uprawnień emerytalno-rentowych nie nastąpi jakakolwiek zmiana wynikająca z zatrudnienia w urzędzie państwowym. Skoro więc urzędnik państwowy przez cały okres zatrudnienia w urzędzie pobiera emeryturę wojskową lub wojskową rentę inwalidzką, to z chwilą zaprzestania pracy w urzędzie nie nabędzie prawa do odprawy, w sytuacji, gdy będzie nadal pobierał przysługujące mu świadczenia z tytułu wojskowej służby zawodowej”.

Sąd Najwyższy w powołanej uchwale wyjaśnił dalej, że „przejście zatem z urzędu państwowego na emeryturę lub rentę inwalidzką oznacza nie tylko zaprzestanie pracy, lecz także nabycie - właśnie z tytułu zatrudnienia w urzędzie państwowym - prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej. W konsekwencji warunek przejścia z urzędu państwowego na emeryturę lub rentę inwalidzką zostanie spełniony jedynie wówczas, gdy urzędnik przejdzie na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin”. Tym samym jeśli pracownik po ustaniu stosunku pracy nie pobiera emerytury z systemu powszechnego (Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) nie nabywa prawa do odprawy pieniężnej na podstawie art. 48 (...)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zawodową służbę wojskową powód pełnił do 30.09.2003 roku . Łącznie powód pełnił służbę zawodową wojskową przez 22 lata.

(dowód zaświadczenie z dnia 26.09.2003 roku- k.48)

Od dnia 02.10.2003 roku do 30.09.2016 r. powód zatrudniony był u pozwanego (dowód–zeznania powoda k.51, akta osobowe powoda- świadectwo pracy)

U pozwanego obowiązywał Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej. Art.48ust.1 ww. Układu stanowił, że pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna, której wysokość była zależna od stażu pracy. Odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia przysługiwała po 35 latach pracy.

(wyciąg z układu zbiorowego k.15-43)

Powód w czasie zatrudnienia u pozwanego pobierał emeryturę wojskową. Pobieranie emerytury wojskowej powód kontynuował po ustaniu zatrudnienia u pozwanego.

(okoliczności niesporne)

Pismem z dnia 08.10.2018 roku powód zwrócił się do pozwanego o wypłatę odprawy emerytalnej. Pozwany pismem z dnia 05.11.2018 roku odmówił wypłaty powodowi odprawy pieniężnej wobec braku podstaw prawnych.

(pismo pozwanego z dnia. 05.11.2018 roku- k.6)

Powód prowadził również działalność gospodarczą pozostając w zatrudnieniu u pozwanego od dnia 01.06.2011 roku.

(dowód pismo ZUS z dnia 25.02.2019 roku- k58)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny wynikał z dokumentów: akt osobowych powoda, Ponadzakładowego Układu zbiorowego Pracy dla (...) – k15-43, zaświadczenia o wysokości uposażenia i zestawienie-k. 48-50, pisma ZUS z dnia 25.02.2019 roku k.64 i nie był sporny. Zeznania również złożył powód i także zeznaniom Sąd dał wiarę.

Powód dochodził odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ kodeksu pracy oraz w oparciu o przepis art.48 ust.1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej. Zgodnie z art. 48 ust.1 Układu Zbiorowego pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości zależnej od stażu pracy. Do okresu pracy uprawniającego do odprawy wliczeniu podlegały wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia, a także okresy odbywania czynnej służby wojskowej, służby w organach bezpieczeństwa publicznego oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegały wliczeniu do okresu pracy, od którego zależały uprawnienia pracownicze. Staż pracy powoda obliczony w ww. sposób wynosił ponad 35 lat, co dawało prawo do maksymalnej odprawy, w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia. (art.48ust.3 w zw. z art.37ust.3 i 4 układu).

Nie budziło wątpliwości, że powód, przed zatrudnieniem u pozwanego, otrzymał odprawę w związku ze zwolnieniem ze służby, przewidzianą w art. 75 ust.1 pkt 7 ustawy z dnia 30 czerwca 1970r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

W tym miejscu należy odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09 grudnia 2015 roku (I PK 1/15). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż „ (1) żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.) w związku z art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 693 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2004 r., nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92[1] § 1 KP. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza - na podstawie art. 92⁽¹⁾ § 2 KP - prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. Otrzymanie przez żołnierza zawodowego zwolnionego ze służby wojskowej odprawy przewidzianej w art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (t.j. Dz.U. z 2012 r. Nr 76, poz. 693 ze zm.) w związku z art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.), nie pozbawia go prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi w związku z przejściem na emeryturę (art. 92⁽¹⁾ KP)”. W uzasadnieniu cytowanego wyroku podano dodatkowo, iż „z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75-79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) - art.

17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy, a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Trudno również przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmieniała swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywał uprawnienia emerytalne i z nich korzystał.”

Powołany pogląd powtarza w zasadzie wcześniejszą tezę, wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1989 roku (III PZP 52/88) zgodnie z którą urzędnikowi państwowemu przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) przysługuje jednorazowa odprawa przewidziana w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214 ze zm.) także wtedy, gdy przed podjęciem pracy w urzędzie państwowym otrzymał odprawę z tytułu zwolnienia z wojskowej służby zawodowej (OSNC 1989/12/190). Sąd Najwyższy już wtedy, słusznie zwrócił uwagę na odmienny charakter i cel jakiego służy odprawa emerytalna i odprawa w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej.

Należy ostatecznie stwierdzić, iż odprawa przyznawana w związku z zakończeniem służby wojskowej (nawet jeżeli jej zakończenie wiązało się z nabyciem uprawnień emerytalnych), nie jest w istocie odprawą emerytalną tożsamą z przewidzianą w art. 92[1] § 1 KP. W związku z tym, powód mógł nabyć prawo do odprawy emerytalnej przy spełnieniu przesłanek przewidzianych w art. 92¹ § 1 kp.

Przeszkodą do nabycia odprawy emerytalnej nie mogło być to, że powód po zakończeniu zatrudnienia u pozwanego nadal pobierał emeryturę wojskową, nie zaś emeryturę z powszechnego systemu ubezpieczeń. Uzasadniając uchwałę z 31 maja 1989 r. (III PZP 52/88) Sąd Najwyższy istotnie stwierdził, że „warunek przejścia z urzędu państwowego na emeryturę lub rentę inwalidzką zostanie spełniony jedynie wówczas, gdy urzędnik państwowy przejdzie na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.)”. Zważyć jednak trzeba, że Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale nie zajmował się bezpośrednio tą kwestią, a przytoczony pogląd został wyrażony niejako przy okazji. W późniejszym orzecznictwie (wyrok z 11 października 2007r. III PK 40/07, wyrok z 4 grudnia 2013r. II UK 223/13) Sąd Najwyższy zdecydowanie nie podzielił zapatrywania wyrażonego w uchwale z 31 maja 1989r. Zgodzić należy się z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015r. I PK 1/15, że art.92⁽¹⁾§1kp nie uzależnia prawa do odprawy od przejścia na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jak czynił to wprost art. 39 kp w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2004 r., a zaprezentowana przez pozwanego wykładnia prowadziłaby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę co prawda przewidzianą w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), jednak przysługującą z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych (art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.), jak i pracownika, który w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury

Przeszkodą w nabyciu prawa do odprawy emerytalnej nie mogło być także to, że powód w trakcie trwania stosunku pracy miał już nabyte uprawnienia emerytalne i w związku z tym po zakończeniu pracy nie stał się emerytem uprawnionym do odprawy. W tym zakresie należy wskazać na ugruntowane, odmienne stanowisko judykatury. Przykładowo, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 listopada 2012 roku (III APa 12/12) słusznie wskazano „ Decydujące znaczenie dla nabycia prawa do odprawy emerytalnej ma zatem przejście na emeryturę połączone z definitywnym ustaniem stosunku pracy, czyli zmiana pracowniczego statusu prawnego na status emeryta przez pracownika, który w związku z ustaniem stosunku pracy korzysta z uzyskanych uprawnień emerytalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2010 r. sygn. akt II PK 239/09 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2000 r., sygn. akt I PKN 700/99, OSNAPiUS 2001 Nr 15, poz. 486)

Zauważyć należy także, że powołany przepis art. 92¹ kp nie wyklucza istnienia przedmiotowego związku w przypadkach, w których nabycie uprawnień emerytalnych lub rentowych poprzedza ustanie stosunku pracy. Ani bowiem nabycie przez pracownika prawa do emerytury, ani przyznanie świadczenia czy jego wypłata nie stanowią zdarzeń powodujących ustanie zatrudnienia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r. sygn. akt III PK 40/07 LEX nr 338805). Nabycie zatem uprawnień emerytalnych nie tylko może następować po dacie ustania stosunku pracy ale także może je poprzedzać. Pracownik pobierający emeryturę w czasie nieprzerwanie trwającego stosunku pracy przechodzi więc na emeryturę dopiero po ustaniu tego zatrudnienia. Zauważyć w tym miejscu należy, że status emeryta nie dyskwalifikuje z prawa do podjęcia ponownego zatrudnienia u tego samego, czy też innego pracodawcy. Zatem okoliczność ta nie może pozbawiać prawa do odprawy emerytalnej.

W ocenie Sądu taka sytuacja miała miejsce w niniejszym postępowaniu. To, że powód przed nawiązaniem stosunku pracy nabył uprawnienia emerytalne nie oznacza, że wykluczone jest jego prawo do odprawy emerytalnej w związku z zakończeniem stosunku pracy i nabyciem statusu emeryta. Spełnione zostały zatem przesłanki z art. 92¹ § 1 kodeksu pracy, które przewidują kiedy pracownikowi przysługuje prawo do odprawy emerytalnej, a także z art. 48 ust. 1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Strefy Budżetowej obowiązującego u pracodawcy. Reasumując, stanowisko strony powodowej należało uznać za słuszne i uzasadniające dochodzone roszczenie. W związku z powyższym, na podstawie art. 92¹ § 1 kodeksu pracy z dnia 26 czerwca 1974 roku w zw. z art. 48 ust. 1 Układu orzeczono jak w punkcie 1 wyroku zasądzając odprawę, stanowiącą równowartość 6 miesięcznego wynagrodzenia.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono zgodnie z żądaniem od następnego dnia od ustania stosunku pracy, czyli 01.10.2016 roku. Roszczenie o odprawę emerytalną związane jest z rozwiązaniem stosunku pracy. Staje się ono zatem wymagalne w tej dacie. (por. wyrok SN z 9.04.1998r. I PKN 509/97).

O kosztach procesu orzeczono w ten sposób, iż Sąd uznał, iż pozwany jest Jednostką Skarbu Państwa i zastosował art. 94 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. (Dz. U 2018 poz.300)

W punkcie 3 wyroku orzeczono o rygorze natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.